

Chương 40

“... **C**ảm ơn anh, vâng, tôi sẽ báo cho anh ấy. Chào anh!” Ellie cúp máy và ghi vội mấy dòng nhắn vào cuốn sổ cạnh điện thoại. Zack đang có cuộc họp bằng điện thoại trên gác. Giờ nàng đã hoàn toàn bình phục; hôm nay là thứ Năm và nàng đã quay trở lại làm việc được đúng một tuần. Bệnh cúm đã lùi xa và dĩ vãng tới mức chỉ nhớ lại chuyện mệt đến nỗi không uống nổi một ngụm nước cũng thấy kỳ cục.

Chuông cửa reo lên ngay khi điện thoại văn phòng kêu một tiếng ting, cho thấy cuộc họp bằng điện thoại trên gác vừa kết thúc.

Ellie mở cửa, tim nàng hơi chùng xuống khi nhìn thấy hai người nhà Kerrigan ở bậc cửa. Zack đã nói là anh không thể làm được gì mà. Giờ họ lại xuất hiện và quấy rầy anh như thế này thật không hay chút nào.

“Chào cô,” Kaye hăm hở nói. “Là chúng tôi đây! Chúng tôi đã quay lại!”

Được rồi, công việc của một trợ lý giỏi là làm cho cuộc sống của sếp dễ thở hơn. Mặc dù nàng rất thích hai người này, nhưng họ cần phải hiểu rằng không là không.

“Chào các bạn.” Ellie thoáng cười. “Nghe này, tôi e Zack đang rất bận...”

“Không sao, chúng tôi không tới đây để tìm Zack đâu.” Joe Kerrigan bước lên một bậc về phía nàng và vung tay chìa ra một bó lan vàng to đùng. “Bó hoa này tặng cô. Vì cô... thật tuyệt vời! Chúng tôi không bao giờ có thể cảm ơn được hết những gì cô đã làm cho chúng tôi.”

“Gượng đã.” Ellie lùi lại khi anh xóc xóc mấy cành lan và nhụy hoa màu cam nhạt nhảm nhe rơi xuống áo sơ mi trắng của nàng. “Tôi đã làm gì cơ?”

“Chúng tôi đã bán được kịch bản rồi. Hai hãng phân đã tranh nhau mua tác quyền đó nhé.” Kaye trông như thể sắp nổ tung vì phấn khích. “Đạo diễn trong mơ của chúng tôi muốn làm việc với chúng tôi về kịch bản này và cả những dự án trong tương lai nữa. Tất cả là nhờ cô. Cô đã để Tony Weston đọc kịch bản của chúng tôi và cô làm thay đổi cuộc đời chúng tôi!”

Trong cơn sững sốt, Ellie không hề nghe thấy Zack đã xuống nhà. Xuất hiện bên cạnh nàng, anh nói, “Tôi không hề biết gì về việc này.”

“Tôi cũng vậy.” Nàng lắc đầu. “Tôi còn không nghĩ là Tony sẽ liếc qua bản thảo đó. Tôi đã cố thuyết phục ba đọc, nhưng ba bảo không quan tâm vì chẳng

có vai nào cho ba trong đó. Tập bản thảo vẫn ở đâu đó trong nhà tôi... trên giá để tạp chí, tôi nghĩ vậy...” Giọng nàng nhỏ dần khi nhìn thấy Kaye và Joe đang cười toe lắc đầu với nàng.

“Ừm,” Zack nói, “dù sự việc có xảy ra như thế nào, thì đây cũng là tin tuyệt vời. Đừng đứng ngoài thế này. Vào nhà kể chúng tôi nghe mọi chuyện xem nào.”

Qua lời họ kể, Ellie biết rằng tập bản thảo thực ra đã không còn ẩn nấp trong nhà nàng, trên giá đựng tạp chí đầy ngọn lửa. Hai người bọn họ, Joe và vợ anh ta, kể lại câu chuyện Tony đã mang tập bản thảo cùng ông lên máy bay thế nào, rồi khơi dậy sự hứng thú nơi đại diện của ông là Marvin, người sau đó lại khơi dậy mối quan tâm nơi Stephen, đại diện hàng đầu ở hãng tìm kiếm tài năng nơi hai người cùng làm việc. Người ta đã xì xào bàn tán về kịch bản này và vài hãng phim muốn mua nó, thế rồi những cuộc thương lượng điên cuồng nổ ra.

“Thật không tin nổi,” Kaye thốt lên. “Bọn họ mời chúng tôi bay qua đó. Hạng nhất nhé! Chúng tôi có sâm banh và mấy cái dép đi trong nhà nhỏ xíu rồi mọi thứ!”

“Rồi cả những cuộc họp nữa chứ,” Joe nói tiếp. “Cô không tưởng tượng nổi đâu. Họ nói về những khoản đầu tư kék xù, về ý tưởng, về các ngôi sao hạng A... họ nói bản thảo của chúng tôi thật xuất sắc...”

“Tôi biết là nó xuất sắc mà,” Ellie thốt lên. “Tôi biết thế mà!”

Rằng Joe thật trắng và khắp khênh một cách dễ mến; trông anh vẫn giống một tay vận động viên tennis lồi thối, nhưng hôm nay anh là tay vợt lồi thối vừa thắng giải Grand Slam và vẫn không thể tin vào may mắn của mình. Mắt anh tí lại, anh lấy tay xoa xoa mấy cọng râu vàng óng trên cằm. “Tôi biết. Dù thế nào đi nữa thì chúng tôi đã ký được hợp đồng. Mấy bữa nay chúng tôi cứ như đi trên mây vậy, nhưng giờ thì đáp xuống London rồi. Cô hiểu tại sao chúng tôi tới gặp cô rồi chứ.”

Ellie quá đỗi vui mừng. “Tôi rất mừng là hai người đã thành công.”

“Ellie?” Mắt Kaye đang trào ra những giọt nước mắt hạnh phúc. “Tôi ôm cô được không?”

Ellie cười to và để Kaye nhiệt tình ôm nàng. Trong khi đó, Joe bắt tay Zack, rồi Kaye buông Ellie ra và cũng ôm Zack một cái. Sau đó là một khoảnh khắc hơi khó xử khi Ellie quay lại và giơ tay ra, chờ Joe ôm nàng. Thế nhưng điều đó không xảy ra; anh đang mãi nhìn Kaye, đợi cái ôm của cô dành cho Zack kết thúc.

Chẳng sao. Thật ngọt ngào. Bọn họ yêu nhau đến phát cuồng.

“Rồi,” Kaye nói, khi họ đã xong màn ôm ấp. “Thế đây!” Cô vỗ nhẹ vào tay Joe. “Em đợi ở ngoài nhé.” Quay sang Ellie, cô nói thêm, “Joe muốn nói với cô mấy điều. Được chứ?”

Tới lượt Joe quay sang Zack. “Tôi muốn nói riêng chút thôi, nếu anh không phiền. Chỉ là về Tony Weston... khá là riêng tư...”

“Tất nhiên. Không vấn đề gì.” Zack mở cửa văn phòng và ra hiệu cho vợ Joe đi trước anh. “Tôi sẽ tiễn Kaye.”

Cánh cửa đóng lại sau lưng họ.

“Tôi nói dối đấy,” Joe nói.

“Thế nào cơ?” Ellie thực sự hy vọng anh không bịa ra toàn bộ câu chuyện bán-được-kịch-bản. Kaye sẽ moi ruột anh nếu anh làm thế.

“Chuyện này không liên quan đến Tony Weston.”

“Không ư?”

“Tất nhiên, chúng tôi muốn cảm ơn cô. Nhưng tôi cũng có một động cơ kín đáo khi tới đây ngày hôm nay.” Anh thở hắt ra. “Mang cho cô mấy bông hoa này là cách để tôi thổ lộ rằng tôi nghĩ cô rất xinh và tôi đã chết mê chết mệt cô từ lần đầu gặp gỡ.”

Ellie kinh ngạc. Anh ta nghiêm túc không vậy? “Gì cơ?”

“Đúng vậy đấy. Thế nào? Chúng ta hẹn nhau một buổi tối được chứ?” Joe ngừng lại một chút, rồi nói tiếp với nụ cười ung dung, “Trông cô có vẻ bị bất ngờ. Tôi không đến nỗi tệ thế chứ?”

Tất cả lũ đàn ông đều thế này à? Ellie đỏ mặt vì tức giận.

“Thế Kaye thì sao?”

“Cô ấy thì sao?”

“Hai người kết hôn rồi cơ mà!”

“Đâu có! Tôi cưới ai cơ? Kaye á?” Lông mày anh ta biến mất dưới phần tóc mái vàng thơm và rối bù. “Ôi trời, sao cô lại nghĩ vậy. Kaye là em gái tôi mà.”

Ồ.

Ồ.

Ừm.

“Úi,” Ellie nói. “Tôi hiểu lắm. Chỉ là đoán thôi. Hai người có cùng họ. Trông như là hai vợ chồng vậy.”

Hoảng hốt xen lẫn rùng mình. “Thế là thế nào?”

“Ý tôi là, hai người trông chẳng giống nhau gì cả.” Đây chắc chắn là một nhầm lẫn có thể hiểu được. Joe có mái tóc vàng rối bù, mắt xanh lục, gầy và cao lênh khênh. Kaye thì nhỏ nhắn, da ngăm và dễ thương. Cô ấy còn đeo nhẫn cưới nữa. Rồi cả hai đều mang họ Kerrigan.

“Tôi giống mẹ, Kaye giống bố. Nó cưới rồi nhưng chưa có con. Chúng tôi viết kịch bản cùng nhau, chỉ thế thôi, tôi hứa đấy. Tôi vẫn độc thân mà. Vậy tôi mời cô được chứ?”

“Gượng đã, để tôi nghĩ cho thông đã.” Nhìn một người bằng con mắt khác đòi hỏi một chút điều chỉnh. Joe Kerrigan không kết hôn với Kaye. Anh vừa mời nàng đi chơi. Về ngoài của anh cũng khá hấp dẫn nhưng không phải kiểu trung trở. Mũi khoằm, nụ cười thường trực, quần áo có hơi lồi thối thoải mái nhưng nàng thấy cũng có sức hấp dẫn riêng. Về cơ bản, anh không phải kiểu hăm dọa người khác.

“Nói để cô hay,” Joe nói, “Tôi bắt đầu thấy lo rồi đấy.”

“Thật sao?”

“Ôi vâng, thật đấy. Điều tệ nhất là, Kaye bảo cô sẽ từ chối tôi. Tôi ghét nhất những lúc tôi sai còn nó đúng.”

“Cô ấy khó chịu lắm sao?”

Anh lắc đầu ủ rũ. “Nó sẽ hả hê lắm. Nó chuyên mấy vụ này mà. Cô chẳng tưởng tượng nổi có đứa em gái như nó thì thế nào đâu. Thực ra, tôi hết cả can đảm rồi. Hay ta quên chuyện này đi? Thà tôi lùi bước lúc này còn hơn bị từ chối.”

“Tôi hỏi một câu nhé?”

“Cô cứ hỏi đi.”

“Sao anh biết tôi độc thân? Nhỡ tôi có bạn trai rồi thì sao,” Ellie nói. “Có khi tôi đang sống cùng bạn trai nữa ấy chứ.”

“Tôi hỏi Tony Weston rồi. Cô vẫn độc thân mà. Cô vừa chia tay với một anh chàng gần đây. Nhưng cô không hề đau khổ về vụ đó,” Joe nói. “Tôi kiểm tra rồi.”

Ellie thở phào. Anh thật vui tính, vô hại và cũng là chỗ tốt để bầu bạn. Giờ khi cân nhắc lợi hại, nàng thấy khó mà tìm ra điểm trừ nào. Càng nghĩ, nàng càng thấy lời đề nghị này hấp dẫn. Và Joe Kerrigan cũng theo đó mà trở nên hấp dẫn hơn. Thứ tình cảm khó tả đã tắt rụi giữa nàng và Todd giờ lại đang nhen nhóm.

Hay nhất là, Joe không phải sếp nàng. Và nếu có một thứ nàng biết nàng rất cần bây giờ, thì đó chính là cơ hội để quên đi vụ cảm nắng đáng xấu hổ của nàng với Zack.

Còn cách nào hay hơn để chuyển sự chú ý của nàng sang hướng khác?

“Được,” Ellie nói.

Joe trông thận trọng. “Được gì cơ? Cô đồng ý là tôi nên rút lui hay cô đồng ý đi chơi với tôi?”

“Cái đó đây. Ý thứ hai.”

“Thật sao? Trời, tuyệt quá.” Cả gương mặt anh sáng bừng lên. “Thế bao giờ cô có thời gian?”

“Lúc nào cũng được.” Ellie đánh liều nói, “Tôi rồi mà. Tối nay được chứ?”

Anh lắc đầu thán phục. “Cô đúng là típ người của tôi. Tôi biết tôi thích cô mà. Ha, đi nào, giờ đến lượt tôi hả hê. Đợi đến lúc tôi kể cho Kaye nhé.”

Trong hành lang, Zack và Kaye đang nói chuyện về chó. Kaye quay ra nhìn hai người. “Thế nào rồi?”

Joe trông hãnh diện. “Cô ấy đồng ý.”

“Vậy sao?” Kaye cười với Ellie. “Thế à? Khi thật, tôi đã cá là cô sẽ từ chối.”

“Xin lỗi.” Ellie nhận thấy Zack đang nhìn nàng chăm chăm.

“Xin lỗi về vụ gì?” Zack nói.

“Tôi đã hẹn được Ellie,” Joe vui vẻ giải thích. “Kaye nghĩ là tôi chẳng có cơ may nào cả. Ha, tối nay chúng tôi sẽ đi chơi đấy.”

Zack trông như thể anh vừa bị tử hình kín bằng điện. Cơ hàm anh siết lại. “Ồ.”

Và Ellie nhận ra là nàng đã bị phân tâm tới mức hoàn toàn quên mất Todd.



Kaye và Joe đã ra về. Zack biến mất vào bếp để pha cà phê. Mấy phút sau, anh bước vào văn phòng, nói bằng giọng đều đều, “Vậy tôi có được phép hỏi chuyện gì đang diễn ra không? Cô đang sưu tập đàn ông đó à?”

Ellie ngừng gõ máy tính, cảm thấy mồ hôi lạnh toát sau gáy. Nàng đã nói dối anh; chẳng trách giọng anh không vui vẻ chút nào. Tệ hơn là, nàng nói dối để không bị coi là một con ngốc...

“Cô có định nói với Todd không, hay để anh ta tự phát hiện ra? Không phải việc của tôi,” Zack nói tiếp. “Tôi chỉ ngạc nhiên thôi.”

“Nghe này, tôi và Todd không còn hẹn hò với nhau nữa. Chuyện chúng tôi không thành. Chúng tôi đã chia tay nhưng vẫn là bạn bè. Tôi xin lỗi vì đã không nhắc đến chuyện này.” Chẳng cần phải có gương nàng cũng biết mặt mình đang đỏ bừng. “Tôi không muốn làm anh phát ngán vì cứ lải nhải siết về chuyện đời tư của mình.”

“Rồi, biết thế.” Rõ ràng anh không hài lòng khi nàng lờ đi không kể với anh; có thể anh đang phân vân liệu sau cùng anh có thể tìm nàng được nữa hay không. “Vậy là giờ cô hẹn hò với Joe Kerrigan. Tối nay. Cô có chắc không đấy?” Anh nhíu mày. “Ý tôi là, chuyện này không phải hơi đột ngột sao?”

Rồi, anh đang bảo nàng rằng nàng thật liều lĩnh. Có thể vậy thật, nhưng không phải vì lý do mà anh nghĩ. Ellie ngồi thẳng lưng. “Tại sao lại đột ngột? Anh chưa bao giờ gặp ai mà ngay lập tức cảm thấy có mối liên hệ sao? Vì hôm nay việc đó đã xảy ra. Tôi rất thích Joe. Tôi nghĩ anh ấy cũng thích tôi. Ai mà biết được, có thể duyên trời đã định anh ấy mang kịch bản đến đây.”

“Tôi chỉ...”

“Không,” nàng xen ngang, “để tôi nói. Tôi đồng ý gặp anh ấy không phải vì tôi khao khát những buổi hẹn hò trước đây, tôi làm thế là vì tôi nghĩ đây có thể là người đặc biệt. Tôi rất mong đợi buổi đi chơi tối nay. Thực ra là,” Ellie nhấn mạnh, “tôi rất nóng lòng được đi chơi tối nay.”



Zack đi lên gác, làm ra vẻ nghiên cứu trước một đề xuất kinh doanh cho cuộc họp ngày mai ở Milan.

Thực ra, chỉ có một từ luẩn quẩn trong đầu anh. Mẹ kiếp, mẹ kiếp, mẹ kiếp...

Sao chuyện này lại xảy ra được? Làm sao nó có thể xảy ra được? Tại sao Ellie không thể nói với anh rằng quan hệ tình cảm của nàng với Todd đã chấm dứt? Giờ thì đã quá muộn, vì nàng đã vướng vào một quan hệ tức thì và anh chẳng thể làm gì được nữa.

Mẹ kiếp.